

Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep

0030 OSLO

Deres ref: 17/3936

Vår ref: 16/05675-17

Dato: 13.10.2017

Hørings svar fra Utlendingsdirektoratet - Forslag til endringer i statsborgerloven og statsborgerforskriften

Vi viser til høringsbrev fra Justis- og beredskapsdepartementet av 14. juli 2017 vedrørende forslag til endringer i statsborgerloven og statsborgerforskriften.

Departementet foreslår å heve kravet til botid for statsborgerskap med tre år (fra syv til ti år). Botidskravet heves imidlertid med to år for flyktninger, statsløse, norskgifte og personer som ankom Norge før fylte 18 år, siden Norge er internasjonalt forpliktet til å lette adgangen til statsborgerskap for disse gruppene.

I begrunnelsen for å heve kravet til botid viser departementet blant annet til Meld. St. 30 (2015-2016) *Fra mottak til arbeidsliv- en effektiv integreringspolitikk*. Her fremgår at det er regjeringens ønske at norsk statsborgerskap skal henge høyt, og at dette tilsier et strengere krav til botid enn syv år.

I høringen foreslår departementet også at karenstiden for søkere som er ilagt straff eller strafferettslig særreaksjon skal økes, og at personer som er dømt for overtredelse av bestemmelser i straffeloven kap. 16, 17 eller 18, med strafferamme på seks år eller mer, ikke skal ha rett til å bli norske statsborgere. Høringsforslaget omfatter i tillegg enkelte endringer i statsborgerloven og statsborgerforskriften for å oppdatere regelverket.

Til punkt 2 - Hevet krav til botid for norsk statsborgerskap

I Meld. St. 30 (2015-2016) punkt 9.2 *Skjerpede krav for å få statsborgerskap* fremgår det at regjeringen ønsker at norsk statsborgerskap skal henge høyt, og at ønsket om å bli norsk skal være et incentiv til å fylle vilkårene i statsborgerloven. Videre er innføring av krav om norskkunnskaper og bestått prøve i samfunnskunnskap nevnt som tiltak for å sikre at de som blir norske statsborgere har grunnleggende kunnskaper om det norske samfunnet og behersker et minimum av norsk muntlig, se punkt 9.2.1 i stortingsmeldingen.

I stortingsmeldingen punkt 9.2.2 *Hevet botidskrav for statsløse og norskgifte* vises det til forslaget i høring fra Justis- og beredskapsdepartementet av mars 2015 om å heve kravet til botid i Norge fra tre til fem år før permanent oppholdstillatelse gis og at det samtidig ble foreslått at kravet til botid for å oppnå statsborgerskap skal heves for norskgifte for å sikre sammenheng i regelverket.

I punkt 9.2.3 *Forslag om generelt hevet botidskrav for statsborgerskap* benyttes en tilsvarende begrunnelse i siste avsnitt: «Når botidskravet for permanent oppholdstillatelse er foreslått øket fra tre til fem år, er det naturlig at også det generelle botidskravet for norsk statsborgerskap øker.»

Forslaget om hevet botidskrav for å få permanent oppholdstillatelse ble ikke vedtatt av Stortinget. Hensynet til samordning faller derfor bort.

De øvrige forslagene om innstramminger/integreringskriterier for innvilgelse av permanent oppholdstillatelse ble imidlertid vedtatt. Krav om kunnskaper i norsk og samfunnskunnskap har nå trådt i kraft, både i utlendingsloven og statsborgerloven.

UDI bemerker videre at det er et krav for innvilgelse av norsk statsborgerskap at søkeren enten fyller vilkårene for, eller allerede har permanent oppholdstillatelse. Videre er det et krav at vedkommende er bosatt i Norge på vedtakstidspunktet, og at han eller hun har til hensikt å forbli bosatt i Norge også i fremtiden. Kravet om at søkeren må være selvforsørget for å få permanent oppholdstillatelse innebærer at personen må være i jobb, under utdanning eller ha en viss inntekt før han eller hun har rett til permanent oppholdstillatelse.

Gruppen som vil bli berørt av et hevet botidskrav, er dermed utenlandske borgere i Norge som i all hovedsak har et ønske og en forventning om å fortsette å bo og arbeide i Norge på permanent basis og som allerede oppfyller integreringskriteriene som har trådt i kraft. Et generelt krav om hevet botid vil bety at denne gruppen må vente inntil tre nye år, i tillegg til det som følger av dagens regelverk, før de kan få norsk statsborgerskap. I denne perioden vil de i all hovedsak ha de samme rettighetene som norske borgere, men de vil ikke ha rett til norsk pass eller til å stemme ved norsk stortingsvalg. Videre vil det være begrensninger i hvor lenge personen kan oppholde seg i utlandet dersom han eller hun ønsker å søke om norsk statsborgerskap i fremtiden.

Den største søkergruppen i dag er personer som har kommet til Norge på grunnlag av en søknad om beskyttelse eller familieegjenforening med personer som har opphold på grunnlag av beskyttelse. Denne gruppen har et annet behov for norsk statsborgerskap enn søkere som kan reise fritt på sitt hjemlands pass og ellers få identitetsdokumenter og nyte fullverdige rettigheter som borgere av et annet land enn Norge.

Forslaget vil videre ramme personer som allerede har langvarig tilknytning til Norge, men som har en arbeidssituasjon som krever lengre opphold i utlandet enn det som tillates. Vi viser til at UDI i noen tilfeller har innvilget statsborgerskap i henhold til statsborgerloven § 19 i saker der søkeren har for lite faktisk opphold i Norge i løpet av de siste ti årene, men at samlet botid siden søkeren først fikk tillatelse i Norge, langt overstiger

kravet om syv års opphold med tillatelser. Videre har disse personene på tross av arbeid og studier i utlandet, hele tiden hatt tilknytning i form av familie, bosted mv. til Norge. Vi antar regler om hevet botidskrav vil føre til at flere søkere vil være i en situasjon der de må velge bort studie- og karrieremuligheter for å ha mulighet til å få norsk statsborgerskap i fremtiden. UDI antar at endringen kan gjøre Norge til et noe mindre attraktivt land for arbeidsinnvandring og personer som tar høyere utdanning i utlandet.

Vi ser at regjeringen ikke har tatt endelig stilling til forslagene. På bakgrunn av hva som er påpekt ovenfor, og fordi det er innført flere vesentlige innstramminger på området for permanent oppholdstillatelse og norsk statsborgerskap de siste årene, anser vi det som hensiktsmessig å evaluere virkningene av integreringstiltak og innstramminger som er innført. Dette vil kunne gi et bredere grunnlag når man vurderer innskjerpinger.

Til punkt 2.4.2 - Beregning av oppholdstid

UDI er positive til at departementet foreslår å presisere i ny § 7 fjerde ledd at opphold i en eller flere søknadsperioder skal medregnes ved beregning av oppholdstid, jf. statsborgerloven § 7 første ledd bokstav e. Vi er også positive til forskriftsutkastets §§ 3-2 a og 3-3, hvor departementet foreslår å fastsette at oppholdstiden for søkere som har hatt opphold etter utlendingsloven §§ 112-116 skal regnes fra det tidspunktet søkeren har oppholdt seg i Norge med oppholdsrett, og at forskriften presiserer at perioder uten oppholdsrett ikke skal medregnes i oppholdstiden.

Vi ser at departementet ikke foreslår å endre systemet for beregning av oppholdstid utover ovennevnte presiseringer. Vi har enkelte bemerkninger til dette.

Forholdet til Europarådskonvensjonen om statsborgerskap

Forslaget innebærer at det stilles krav til oppholdstid som er på grensen av hva Europarådskonvensjonen om statsborgerskap artikkel 6 pkt. 3. tillater. Vi viser til at det maksimalt kan stilles krav om ti års botid for statsborgerskap for søkere som har hatt lovlig og fast bosted på territoriet. Vi antar at begrensningene som følger av konvensjonen vil bli utfordret i enkeltsaker, for eksempel der oppholdstillatelser gis med en varighet av mindre enn ett år av gangen, slik at disse tillatelsene ikke teller med i botiden for statsborgerskap etter gjeldende og foreslått regelverk.

Personer som søker om norsk statsborgerskap kan ha vært i Norge på studietillatelser eller aupair-tillatelser som er gitt med en varighet av under ett år og senere få ettårige tillatelser fordi de etter endt utdanning kvalifiserer til tillatelse som faglært arbeidskraft, eller fordi de fyller vilkår for familiegjening. Vi antar at søkerens opphold i Norge på tillatelser med en varighet av under ett år også må anses å være lovlig og fast, jf. ordlyden i Europarådskonvensjonen om statsborgerskap artikkel 6 pkt. 3, så lenge søkeren har hatt en gyldig oppholdstillatelse i landet og har vært bosatt i Norge utover det antall måneder som kreves for å bli bostedsregistrert i Norge etter folkeregisterforskriften.

Avslag og senere innvilgelse av oppholdstillatelse

Det fremgår av statsborgerforskriften § 3-2 annet ledd at oppholdstid i Norge i tiden mellom avslag på søknad og senere innvilgelse kun skal

medregnes i botiden dersom det i avslaget ble gitt utsatt iverksettelse, eller dersom utsatt iverksettelse følger av utlendingsloven. UDI opplever at det er utfordringer knyttet til beregning av oppholdstid for personer som er omfattet av disse reglene. Søkere har ikke god nok kjennskap til regelverket til selv å vurdere når de har hatt rett til utsatt iverksettelse. De kan derfor ofte ikke forutse sin rettsstilling og når de har opparbeidet nok botid i Norge til å søke om norsk statsborgerskap. I slike tilfeller må saksbehandler undersøke en mengde saksdokumenter i tidligere saker før han eller hun kan foreta en korrekt beregning av botiden. Dagens regler for beregning av botid er dermed lite egnet for automatisering.

Vi foreslår på denne bakgrunn at annet ledd i statsborgerforskriften § 3-2 fjernes, slik at det beregnes botid for hele søknadsperioden, så fremt utlendingen søker fra Norge på sin korrekte identitet og søknaden blir innvilget.

Opphold i utlandet i forbindelse med oppdrag fra arbeidsgiver

Forslaget i ny statsborgerforskrift § 3-4 annet ledd innebærer at søkere skal gis adgang til reiser på oppdrag fra arbeidsgiver i inntil to måneder per kalenderår, uten at oppholdet kommer til fradrag ved beregning av oppholdstiden. UDI antar at forslaget innebærer å tillate to måneder *utover* de to månedene som uansett regnes med som oppholdstid i henhold til statsborgerforskriften § 3-4 første ledd. Dette kommer imidlertid ikke tydelig frem av forskriftsteksten. Dersom intensjonen er å tillate to måneder ekstra i de tilfeller oppholdet skyldes oppdrag for arbeidsgiver, foreslår vi følgende ordlyd:

«Utenlandsopphold i til sammen fire måneder per kalenderår medregnes i oppholdstiden dersom minst to av de fire månedene skyldes oppdrag for arbeidsgiver.»

UDI forutsetter at bestemmelsen er ment å gjelde alle som kan dokumentere at de har vært i utlandet på oppdrag for arbeidsgiveren, uavhengig av om søkeren opprinnelig hadde tillatelse som faglært arbeidstaker i Norge eller ikke.

Forenkling av botidsberegning og samordning av regelverk

UDI viser til vårt tidligere effektiviseringsforslag for beregning av botid ved søknad om permanent oppholdstillatelse i vårt brev til departementet av 13. juni 2012 (deres referanse: 20100514) og tidligere møter om temaet. Vi har foreslått at regelverket som omhandler botid og oppholdstid i saker om permanent opphold og statsborgerskap, samordnes med regler for bostedsregistrering i folkeregisterloven og praktisering av krav om opphold i Norge for å ha rett til oppholdstillatelse i Norge etter utlendingsloven.

I reglene for midlertidige oppholdstillatelser som danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse er det ikke eksplisitte krav til oppholdstid i Norge. Det er imidlertid etablert praksis at utlendingen som et minimum må være bosatt i Norge i mer enn seks måneder i året. Denne praksisen er etablert med utgangspunkt i folkeregisterlovens botidskrav, jf. Lov om folkeregistrering (folkeregisterloven) §4-1. Stortinget har nå, i forbindelse med innstramminger II, vedtatt en kodifisering av nevnte praksis i utlendingsloven § 60 femte ledd. Bestemmelsen har ikke trådt i kraft ennå.

UDI mener at krav til opphold i Norge bør være likt for midlertidig oppholdstillatelser, permanent oppholdstillatelse og statsborgerskap, og at det er hensiktsmessig at det er samsvar mellom reglene etter utlendingsloven og statsborgerloven og regler for når man skal regnes som bosatt i henhold til folkeregisterloven. Vi viser til at samordning av botidsberegning i utlendings saker og statsborgerskaps saker med regler for bostedsregistrering i folkeregisterloven vil bidra til å forenkle veiledning og minske risikoen for feiltolkning av regelverket i ulike deler av forvaltningen. Videre vil UDI lettere kunne automatisere beregning av botid dersom vi kan innhente data som er registrert i Det sentrale folkeregisteret og beregne botiden på bakgrunn av disse.

Behov for ytterligere presiseringer i statsborgerforskriften

UDI gjør oppmerksom på at det også er behov for at regler for når en søker skal anses å være bosatt i riket i henhold til statsborgerloven § 7 første ledd bokstav c, angis nærmere i statsborgerforskriften. Statsborgerforskriften kapittel 2 regulerer når en søker som planlegger opphold i utlandet likevel skal anses å fylle kravet om å *forbli* bosatt i riket. Det angis imidlertid ikke nærmere regler for når kravet om at søkeren må være bosatt i Norge skal anses som oppfylt. I henhold til fast og langvarig forvaltningspraksis, regnes søkeren som bosatt i henhold til statsborgerloven § 7 første ledd bokstav c dersom vedkommende fyller kravet til å være bostedsregistrert i Norge og har en gyldig oppholdstillatelse. Tilsvarende vil personer som er registrert som bosatt i Norge og har oppholdsrett etter EØS-regelverket anses å være bosatt. Det betyr at personer som er på kortere ferieopphold i utlandet når vedtaket om statsborgerskap fattes, likevel anses å være bosatt i Norge. Personer som ikke har en gyldig oppholdstillatelse eller oppholdsrett må ha en søknad om oppholdstillatelse til behandling for å fylle kravet i statsborgerloven § 7 første ledd bokstav c om å være bosatt.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslag om hevet botidskrav kan innebære at saksbehandlingen og klagebehandlingen blir mer ressurskrevende. Særlig vil dette gjelde saker der botiden har vært oppdelt og utregningen komplisert og der vedtaket utfordrer maksimumskravet til botid etter Europarådskonvensjonen om statsborgerskap artikkel 6 punkt 3.

Hevet krav til botid vil videre kreve tilpasninger i rundskriv, informasjonsmateriell, vedtakstekster og tekniske løsninger hos statsborgermyndighetene. I tillegg må vi påregne noe ekstra utgifter til fornyelser av oppholdskort og reisedokumenter.

Til punkt 3 - Økt karenstid mv.

Departementet foreslår å øke karenstiden for søkere som er ilagt straff eller strafferettslig særreaksjon. Forslaget innebærer at karenstiden for straff f.o.m. 10 dager t.o.m. 20 dager deles opp, og at karenstiden økes med ett år for straff f.o.m. 10 dager til og med 15 dager og med to år for straff t.o.m. 20 dager. Departementet foreslår videre at karenstiden økes flatt med tre år for ilagt straff over 20 dager.

Endringene innebærer ikke at norsk regelverk fremstår som strengt i forhold til øvrige nordiske land. Vi bemerker imidlertid at karenstiden for

enkelte lovbrudd som vanligvis sanksjoneres med bot, oppleves som uforholdsmessig lang av søkerne som rammes av dem.

Departementet foreslår videre å presisere i statsborgerforskriften § 5-6 at straffbare forhold som utlendingen tidligere har utholdt karenstid for, medregnes i den samlede karenstiden dersom utlendingen ved ny søknad om norsk statsborgerskap er registrert med nye straffbare forhold.

UDI er positive til at dette presiseres i statsborgerforskriften, slik at personer som søker om statsborgerskap enklere kan forutse sin rettsstilling.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget om økt karenstid vil trolig innebære at flere får avslag på søknad om statsborgerskap. Avslagssaker er generelt mer ressurskrevende for UDI enn innvilgelsessaker. Endringene vil kreve tilpasninger i vedtakstekster, rundskriv og informasjonsmateriell hos statsborgermyndighetene.

Til punkt 4 - Betydningen av straff for handlinger i strid med grunnleggende nasjonale interesser

Departementet foreslår at søkere som er straffet for forhold som kan føre til fengselsstraff i seks år eller mer etter straffeloven kap. 16, 17 eller 18, med unntak av straffeloven § 127, jf. § 123, ikke skal ha rett til norsk statsborgerskap, se forslag til ny bestemmelse i statsborgerloven § 7 første ledd bokstav i. Departementet viser til at personer som er straffet for bestemmelser i straffeloven som kan medføre tap av norsk statsborgerskap, ikke bør ha rett til å bli norske.

UDI er positiv til at eventuelle nye regler om erverv av statsborgerskap samordnes med kommende regler om tap av statsborgerskap. Vi har imidlertid noen innspill til forslaget.

Sammenholdt med statsborgerloven § 16 b vil lovendringen innebære at statsløse personer født i utlandet og statsløse personer født i Norge som har overtrådt nevnte bestemmelser i straffeloven, kan bli avskåret fra å få et statsborgerskap. Det er uheldig.

Departementets forslag til regler for tap av norsk statsborgerskap for personer som er straffet i henhold til nevnte bestemmelser, skal kun gjelde personer som har et annet statsborgerskap i tillegg til det norske. Tap av statsborgerskap på bakgrunn av straffbare handlinger som nevnt, skal videre avgjøres av domstolene som en del av straffeutmålingen der ulike momenter skal vektlegges i vurderingen av om den saksøkte skal miste statsborgerskapet eller ikke.

Forslaget til ny bestemmelse i statsborgerloven §§ 7 første ledd bokstav i og 16 b derimot, legger ikke opp til tilsvarende skjønnsmessig vurderinger. UDI vil likevel anta at statsborgermyndighetene kan vurdere om det i den enkelte sak foreligger særlige sterke grunner til å dispensere fra vilkåret i henhold til statsborgerloven § 19.

Kravene i statsborgerloven § 7 første ledd bokstav d om å fylle vilkårene for permanent oppholdstillatelse, kravet i bokstav e om botid og kravet i bokstav g om utholdt karenstid dersom søkeren er ilagt straff eller

strafferettslig særreaksjon, bidrar også til å avskjære personer som er straffet etter nevnte bestemmelser i straffeloven fra å få norsk statsborgerskap. Personer med permanent oppholdstillatelse kan blant annet utvises på bakgrunn av ilagt straff eller særreaksjon for et forhold som kan føre til fengselsstraff i to år eller mer, brudd på straffeloven kapittel 18 og brudd på enkelte andre bestemmelser i straffeloven.

Ny bestemmelse vil derfor først og fremst få betydning i tilfeller der søkeren på tross av straff etter nevnte bestemmelser i straffeloven, ikke er utvist fra Norge og der søkeren også har utholdt den karenstiden som ellers utmåles på bakgrunn av den ilagte straffereaksjonen. Vi antar at det vil være snakk om et lite antall saker der den nye bestemmelsen vil være eneste avslagsgrunn i statsborgersaken, men at det i de få sakene det gjelder i noen tilfeller kan fremstå som strengt, kanskje urimelig, at søkeren skal være fullstendig avskåret fra å få innvilget statsborgerskap i Norge.

Det følger av statsborgerloven § 7 annet ledd at en søker ikke har rett til norsk statsborgerskap dersom hensynet til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn taler mot. Departementet har instruksjonsmyndighet i slike saker, jf. statsborgerloven § 28 annet ledd. I henhold til departementets rundskriv Q-24/2011 *Instruks om behandling av saker etter statsborgerloven § 28 annet ledd* skal UDI forelegge saker for departementet i alle tilfeller der de øvrige vilkårene for statsborgerskap er oppfylt, eller UDI vurderer å dispensere fra vilkår i loven og nevnte hensyn foreligger.

Dersom regelendringene blir vedtatt, anmoder vi departementet om å gi nærmere retningslinjer i nevnte rundskriv for foreleggelse av saker som er omfattet av ny statsborgerlov § 7 første ledd bokstav i og ny § 16 b. Vi ber videre om at det gis nærmere retningslinjer for om det kan dispenseres fra vilkårene, jf. statsborgerloven § 19 og hvilke momenter som eventuelt kan vektlegges i vurderingen.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Forslaget vil kreve tilpasninger i vedtakstekster, rundskriv og informasjonsmateriell hos statsborgermyndighetene. Mengden saker som berøres antas å være svært liten.

Til punkt 5 - Søkere som omfattes av EØS-avtalen eller EFTA-konvensjonen

UDI er positive til forslaget til ny § 14 i statsborgerloven om at oppholdstiden som en utlending opparbeider seg når han eller hun har oppholdsrett etter EØS-avtalen eller EFTA-konvensjonen likestilles med oppholdstiden en utlending kan opparbeide seg når han eller hun har annen tillatelse etter utlendingsloven. Vi er også positive til at forslag til ny lovtekst i § 14 presiserer at kravet om at utlendingen må ha oppholdt seg i riket de siste tre årene med oppholdsrett, bare gjelder søkere som ikke allerede har varig oppholdsrett.

Vi vil imidlertid peke på at også statsborgerforskriften § 10-1, som omhandler ny tillatelse ved tilbakekall av statsborgerskap, bør endres for å likestille personer som hadde oppholdsrett etter EØS-avtalen og EFTA-konvensjonen med andre personer som får sitt statsborgerskap kalt tilbake. Det følger av utlendingsforskriften § 11-3 at utlendingen har rett til

permanent oppholdstillatelse dersom han eller hun får norsk statsborgerskap tilbakekalt etter statsborgerloven § 26 første ledd. Det bør være samsvar mellom statsborgerforskriften og utlendingsforskriften i disse sakene.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Endringen vil kreve tilpasninger i rundskriv, informasjonsmateriell og tekniske løsninger hos statsborgermyndighetene.

Til punkt 6 - Endring i ordlyden i statsborgerloven § 20

Utlendingsdirektoratet er positive til de foreslåtte endringene i statsborgerloven § 20. Vi har ingen ytterligere kommentarer til forslag til ordlyd i bestemmelsen eller redegjørelsen i høringsnotatet.

Til punkt 7 - Ikrafttredelse

Departementet foreslår at økt krav til botid skal gjelde saker som kommer til behandling etter at endringsloven trer i kraft. Departementet foreslår at øvrige endringer som foreslås i høringsnotatet skal gjelde både saker som er og saker som kommer til behandling etter at endringsloven og endringsforskriften trer i kraft. UDI antar at man med formuleringen «søknader som kommer til behandling» mener søknader som er fremmet eller levert til statsborgermyndighetene, og at krav om hevet oppholdstid derfor skal gjelde søknader som er levert etter ikrafttredelsen, mens øvrige endringer også skal gjelde søknader som er levert før ikrafttredelsen.

UDIs erfaring fra den siste tids innstramninger i regelverket for permanent oppholdstillatelse er at det er viktig å gi presis og brukervennlig informasjon til søkerne i god tid før endringene trår i kraft.

Vi er positive til at reglene om økt botid ikke skal gjelde for søknader som allerede er fremmet på ikrafttredelsestidspunktet. Vi mener imidlertid at tilsvarende regler også bør gjelde for beregning av karenstid, siden endringene kan ha avgjørende betydning for utfallet i en sak som er fremmet i tråd med det regelverket som gjaldt på søknadstidspunktet. Hensynet til at søkerne skal kunne forutse sin rettsstilling tilsier at de bør få anledning til å sette seg inn i gjeldende regelverk før en søknad om norsk statsborgerskap fremmes.

For øvrig bemerker vi at det i dag kreves et gebyr (kroner 4200,-) for en søknad om norsk statsborgerskap for personer som har fylt 18 år. UDI mener det vil fremstå som urimelig at gebyret går tapt som følge av at søknader avslås i tråd med nytt regelverk som ikke var kjent for søkeren på søknadstidspunktet.

Når det gjelder departementets øvrige endringsforslag, har vi ingen innvendinger til foreslått ikrafttredelsestidspunkt.

Til punkt 8 - Forslag til endringer i lov og forskrift

UDI bemerker at det i noen tilfeller ikke er samsvar mellom forslag i høringsnotatet og forslag til ordlyd i bestemmelser i lov og forskrift.

Til ny ordlyd i statsborgerloven § 11

Forslaget lyder (vår utheving i fet skrift):

«For søkere som ankom riket før de fylte 18 år, gjelder ikke vilkåret i § 7 første ledd bokstav e. Søkeren må likevel til sammen ha syv års opphold i riket **i løpet av de siste syv årene**, med oppholdstillatelser av minst ett års varighet eller med oppholdsrett etter utlendingsloven §§ 112 til 116. Opphold i en eller flere søknadsperioder medregnes i **femårsperioden**.»

Vi antar at departementet har ment å skrive «Søkeren må likevel til sammen ha syv års opphold i riket **i løpet av de siste tolv årene**». Vi legger videre til grunn at departementet har ment å skrive «Opphold i en eller flere søknadsperioder medregnes i **syvårsperioden**.»

Til ny ordlyd i statsborgerloven §12

Forslaget lyder (vår utheving i fet skrift):

«For søker som er gift med en norsk statsborger og har felles bopel med ektefellen, gjelder ikke vilkåret i § 7 første ledd bokstav e. Søkeren må likevel til sammen ha minst fem års opphold i riket i løpet av de siste tolv årene med oppholdstillatelser av minst ett års varighet eller med oppholdsrett etter utlendingsloven §§ 112 til 116. **Opphold i en eller flere søknadsperioder medregnes i treårsperioden**. Oppholdstiden i riket og tiden som gift med en norsk statsborger med felles bopel, må dessuten til sammen utgjøre minst ti år. Oppholdstid og tid som gift med norsk statsborger kan opptjenes samtidig.»

UDI antar at departementet har ment å skrive «Opphold i en eller flere søknadsperioder medregnes i **femårsperioden**.»

Vi har ingen ytterligere kommentarer til forslag til ordlyd i bestemmelsene eller redegjørelsen i høringsnotatet.

Med hilsen

Frode Forfang
direktør

Stephan Mo
avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk i Utlendingsdirektoratet og har derfor ingen signatur.

Brevet sendes kun elektronisk.